

ÚNOR 2026

Lednový sníh už odtál, ale přesto bylo stále velmi chladno. Teploty maximálně na nule. Ale ani to nás neodradilo od pravidelných procházek. Ale zájem o ně byl pochopitelně menší, než tomu bude za měsíc, až se příroda začne probouzet.

Mrazivé počasí nám ohřála velmi milá návštěva naší oblíbené klientky, kteea nedávno odešla do domova pro seniory. V lednu měla narozeniny a my ji do domova poslali přání se společnou fotografií. Následně se tu stavil syn a chtěl domluvit nějakou návštěvu A tu jsme domluvili na úterý 3.2. Když

chodila v nám do stacionáře, tak rozhodně patřila k nejoblíbenějším klientkám. Všichni se na ni tudíž těšili a její návštěvu si užili.

V únoru měli narozeniny další dva klienti ze stacionáře. Tam se to obešlo bez velkých oslav. Každý z nich dostal pamětní tablo s fotografiemi. A ještě jsme tu našli nějaký zapomenutý

vaječňák na přípitek.

V penzionu jsme měli také dvoje výročí. 76. a 88. narozeniny. Obě jubilantky pohostily hlavně své oblíbené obyvatelky a personál, ale žádné společné posezení nepořádaly.

Byt č. 3 získal novou obyvatelku. Rodina jí zatím do bytu nastěhovala nábytek a 2.3. tam nastěhují i paní samotnou.

V únoru jsme se rozloučili s třemi klientkami stacionáře. Doufejme, že jen dočasně. Jedné znemožnil návštěvy stacionáře úraz. Druhá koncem února odjíždí aspoň na půl roku k synovi na Moravu. Byli bychom rádi, kdyby se k nám zase na podzim vrátila.

A nejdříve zase uvidíme třetí absentérku. Ta odjíždí na 4 týdny na odlehčovací pobyt a koncem března by se k nám měla vrátit. Bude se nám po ní stýskat.

Další návštěvnice stacionáře je po pádu také rozbolavělá a v únoru jsme ji tu viděli jen jednou.

Takže od následujícího měsíce nám stacionář trochu prořídne. Doufejme, že se jej podaří brzo zaplnit.

Ale máme i jeden přírůstek. Chodí ale jen jednou týdně v pátek. Duševně je obdivuhodně svěží. Ale je velmi špatně pohyblivá. Ven sama vůbec nechodí a uvnitř

jen s chodítkem. Takže hodně stojí o procházky, které absolvuje na vozíku a vyrážela s námi i ve velmi chladném počasí, protože se na vzduch nemá moc možností dostat.

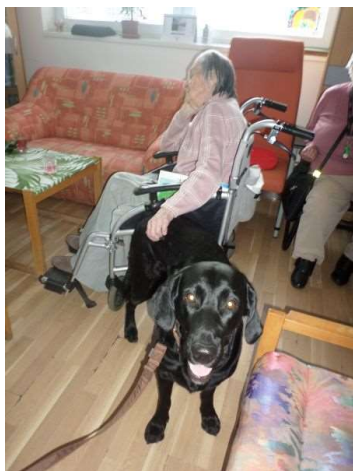
Dny se začaly zvolna prodlužovat a čím dál tím víc jsme se těšili na jaro. Příznakem i výsledkem tohoto těšení byly i jarní motivy, které se objevovaly ve výtvarných činnostech, kterým se s klienty věnovala Jana s Barborou.

V pondělí výtvarné dílně s Adélou se dámy vytrvale věnovaly výrobě kabelek. Vydrželo jim to celá měsíc, ale na konci února už nám s nimi mohly zapózoovat.

Posledně jsme psali o tom, že Katka Jeřábková si zlomila ruku. Ale že se tváří statečně a tvrdí, že na další cvičení už dorazí – sádra nesádra. A opravdu! Přišla a cvičila jako by se nechumelilo, resp. jako by se v chumelenici nepolámala. Ale dva týdny nato zase nepřišla – nikoli kvůli zlomenině. Skolila ji viróza.

Měli jsme tu opět psí návštěvu.

A další pátek přišel po delší pauze Šimon, aby si s našimi dámami zazpíval. Domluvili jsme se, že přijde

příště, tak by mohl přinést elektrickou kytaru, aby dámy měly nějakou změnu.

Pokud jde o kulturně společenské akce, tak ty jsme v únoru měli 4. Každý týden jednu. A navíc jednu výjezdní. Ve čtvrtek 5.2. jsme Vyrázili do Divadla na Vinohradech na Baladu pro banditu. Lístky nám zprostředkovala Vendula Křížová, jejíž je to domovské divadlo a v Horizontu byla loni několikrát na besedě. Pro Byl to moc pěkný zážitek!!

A navíc týž den odpoledne nás čekala první únorová přednáška v Horizontu. Takže někteří z nás měli umělecké dopoledne a vzdělávací odpoledne. Téma přednášky bylo poněkud „menšinové“ a tomu odpovídalo i množství publika. Myslím, že nás bylo tak do patnácti. Přednášel

student historie David Malaťák a povídal nám

o vztazích a mezinárodní pomoci, kterou ČSSR poskytovala v padesátých letech KLDR. Jak jsme napsali – téma bylo menšinové, ale pro zvědavé povahy určitě zajímavé.

O týden později byl pořad manželů Kolomazníkových o sovách. Ten sem naopak přilákal velké množství lidí včetně těch, kteří sem moc často nechodí. Přišlo i několik dětí. Příležitost vidět několik druhů sov na vzdálenost několika centimetrů se nenaskytne každý den.

Následující týden jsme viděli zvířata exotičtější, byť ne tak zblízka a na vlastní oči. Poprvé – a doufejme, že ne naposled – sem přišla Šárka Vajcová, která se zabývá fotografováním zvířat. V našich luzích a hájích, ale i v zaoceánských džunglích a pralesech. Nás vzala na „lovy beze zbraní“ do Brazílie. Doufáme, že příští rok přijde zase a vezme nás

někam jinam. Na vyprávění a promítání toho má dost a dost.

A na samém závěru měsíce nám paní Špaková připomněla osobnost velkého humanisty Alberta Schweitzera. Od jeho narození loni uplynulo 150 let a od úmrtí 60 let.

Pověděla nám o jeho studijním, profesorském, kazatelském a theologickém cestě. A hlavně o jeho zlomu a nové etapě života v Africe. Právě z Lambaréne byla většina promítaných fotografií. Mimo jiné byl Schweitzer vynikajícím varhaníkem a interpretem díla J.S. bacha, takže jsme si nemohli odepřít i dvě

ukázky z Bachova varhanního díla. Na závěr zaznělo několik citátů a myšlenek ze Schweitzerova odkazu.

